

MBS003

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

A MESSIÁS MÁSODIK ELJÖVETELÉNEK ALAPJA

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY
bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS

I. JÉZUS MESSIÁSI MIVOLTÁNAK ELUTASÍTÁSA

- A. A feltámadás jele: Máté 12:38-40
- B. Üresen, kisöpörve és fölékesítve: Máté 12:41-45
- C. Jónás jele: János 11:1-57
- D. A Szanhedrin ítélete: János 11:47-50 és 53.
- E. A győzedelmes bevonulás: Lukács 19:41-44
- F. A farizeusok leleplezése: Máté 23:1-36
 - 1. Máté 23:13
 - 2. Máté 23:29-36

II. A MÁSDIK ELJÖVETEL ELŐFELTÉTELE

- A. III. Mózes 26:40-42
- B. Jeremiás 3:11-18
- C. Zakariás 12:10
- D. Hóseás 5:15
- E. Máté 23:37-39

*És elálmélkodék az egész sokaság, és monda: Vajjon nem ez-é Dávidnak ama Fia?
Máté 12:23*

BEVEZETÉS

A Messiás második eljövételének előfeltételeit és feltételeit vizsgálva létfontosságú emlékeznünk arra, hogy az Írások a visszatérését az elragadtatástól különálló, elhatárolt eseményként tartják számon. A Messiás második eljövetele a földre más, mint az egyház elragadtatása, amelyhez nem kapcsolódnak jövendölések. Az Írásból az ismeretes, hogy az elragadtatás valamivel a nagy nyomorúság előtt jön el, bár azt nem lehet pontosan tudni, hogy mikor, vagy mennyivel előtte. S mivel nem kapcsolódnak hozzá jövendölések, az elragadtatás bármikor bekövetkezhet. Ezzel szemben a Messiás második eljövételéhez kapcsolódik egy főbb jövendölés. Mielőtt a Messiás visszatér királyságának megalapítására, egy bizonyos feltételnek be kell teljesülnie.

Ennek a tanulmánynak az a célja, hogy meghatározza a Messiás második eljövételének alapját. A tanulmányt két fő részben vitatjuk meg: az egyik, Jézus messiási mivoltának elutasítása, a másik pedig a második eljövétel előfeltétele.

I. JÉZUS MESSIÁSI MIVOLTÁNAK ELUTASÍTÁSA

Ahhoz, hogy teljességgel megértsük eljövételének alapját, először azt kell értenünk, hogy mi történt akkor, amikor Jesua (Jézus) messiási mivoltát elutasították. Máté evangéliumának szerkezetében Jézus a 4. fejezetben kezdte el szolgálatát. A negyediktől a tizenkettedik fejezetig szertejár Izraelben hirdetve a királyságot, a zsidó próféták királyságának evangéliumát prédikálva és csodákat téve. A negyedik és tizenkettedik fejezet között tett összes csodájának célja az volt, hogy hitelesítse személyét és üzenetét. A jelek arra kellett volna, hogy késztessek Izrael nemzetét, hogy döntést hozzon két dologgal kapcsolatban: a személyével kapcsolatban, hogy ő a Messiás, és másodsor, az üzenetével, a királyság evangéliumával kapcsolatban. A tizenkettedik fejezetben azonban csodáinak és szolgálatának teljes célja radikális változáson ment át. Messiási mivoltát Máté 12:22-37-ben utasították el.

A Jesua által tett számos csoda között szerepelt a démonok kiűzése. A 27. vers szerint a judaizmusban is voltak démonűzők. A zsidó ördögűzésben először is kommunikálni kellett a démonnal ahhoz, hogy megtudják a nevét. Majd a démon nevét használva az ördögűző kiűzte a demont. Más alkalmakkor – például Lukács 8:30-ban – Jesua a zsidó módszert választotta. Amikor a démonok megszólalnak, az irányításuk alatt álló személy hangszalagjait használják. A néma démon esetében azonban a zsidó ördögűzés hasztalan volt, hiszen az ilyen démonnal lehetetlen volt kommunikálni. A zsidó teológia tanítása szerint azonban, amikor a Messiás eljön, ő az ilyen demont is képes lesz kiűzni. Márk 9:17-29-ben, különös tekintettel a 17., 25. és 29. versekre a Messiás megerősíti, hogy a zsidó megfigyelés, amely szerint a néma démonok mások voltak, helyes.

A 22. szerint a Messiás képes volt az ilyen démon kiűzésére: *Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala.*

Emiatt az emberek elkezdtek kérdéseket feltenni a 23. versben: *A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.* A kérdés ez volt: „Valóban Jesua lenne a Messiás?” Ennek a csodának ez volt az egyik kulcsfontosságú célja; hogy megláttassa velük, hogy ő valóban Dávid Fia volt. Az emberek azonban nem voltak hajlandóak arra, hogy maguktól ítéeljék meg a személyét, ehelyett vallásos vezetőiktől, a farizeusoktól várták a rá vonatkozó ítéletet. Azt várták, hogy majd a farizeusok eldöntik, hogy ő-e a Messiás vagy sem. Ha nem ő a Messiás, akkor a farizeusoknak valamiféle alternatív magyarázatot kell adniuk arra, hogy volt képes Jesua olyan sok csodát tenni, különösképpen azokat, amelyeket kizárólag a Messiás hajthatott végre.

A 24. versben a farizeusok a második alternatívát választották: *A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.* Elutasították, hogy Jézust Messiásnak fogadják el, mert nem illett bele a farizeusi sémába vagy elképzelésbe azt illetően, hogy mit kellene mondania és cselekednie a Messiásnak. Az általa tett csodákra adott alternatív magyarázatuk az volt, hogy őt magát Belzebub szállta meg, a démonok fejedelme. Ez lett tehát Jesua messiási mivolta elutasításának hivatalos alapja. Ez a farizeusok kovása (Lukács 12:1); vagyis az a hamis tanítás, amelyre a Messiás figyelmeztette a tanítványait. Óvakodniuk kellett a farizeusok kovászatától, attól az állításuktól, hogy Jesua nem a Messiás volt, hanem démonizált. A farizeusok ezen az alapon utasították el Jesua messiási mivoltát.

A Messiás válasza a 25-29. versekben került feljegyzésre: *Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával. Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíráitok. Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.*

Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házáat?

A Messiás úgy válaszolt erre a vádra, hogy elmondta: állításuk nem lehet igaz, hiszen ez azt jelentené, hogy Sátán királysága önmaga ellen megoszlott.

A kor nemzedékére a 30-37. versekben mondott ítéletet: *A ki velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol. Azt mondom azért néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik. Vagy legyetek jó fák, és teremjetez jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetez romlott gyümölcsöt; mert gyümölcséről ismerik meg a fát. Mérgek kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak.*

A 31. versben az a nemzedék a megbocsáthatatlan bűnt követte el: a Szentlélek káromlását. A Szentlélek káromlását abban a szöveggörnyezetben kell pontosan megértenünk, amelyben található, és aszerint kell magyarázni is. A megbocsáthatatlan bűn nem egyéni, hanem

nemzeti bűn. Izraelnek a Jézus napjaiban élő nemzedéke követte el, és az őket követő zsidó nemzedékekre nem vonatkoztatható. A megbocsáthatatlan bűn tartalma Jesua messiási mivoltának nemzeti elutasítása volt, az ő fizikailag jelenléte alatt azon az alapon, hogy démonizált. Ez a bűn megbocsáthatatlan volt, és az ítéletet kimondták. Az ítélet negyven évvel később, i.sz. 70-ben jött el Jeruzsálem és a templom lerombolásával, és a zsidó nép világméretű szétszórásával. Ez nem jelenti azt, hogy annak a nemzedéknek egyéni tagjai nem üdvözülhettek, hiszen sokan közülük üdvözültek is. Azt azonban igenis jelentette, hogy bármit is tettek volna, Jeruzsálem eljövendő pusztulását nem akadályozhatták volna meg.

A. A feltámadás jele: Máté 12:38-40

Akkor felelének néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnánk látni te tőled. Ő pedig felelvén, monda nekik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele. Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.

A farizeusokat megdöbbenette ez az ítéletmondás. A 38. versben megpróbálták visszavonni a sértést azáltal, hogy jelt követeltek, mintha a Messiás egészen addig semmit sem tett volna messiási mivoltának alátámasztására! A 39. versben azonban megváltoztatta a jelekre vonatkozó addigi politikáját: attól fogva nem lesznek jelek a nemzet számára, egyet kivéve. Bár a Messiás a 12. fejezet után is tett csodákat, csodáinak célja megváltozott. Többé nem azért tett csodákat, hogy személyét és üzenetét hitelesítse annak érdekében, hogy döntésre bírja a népet. A döntést már meghozták. A csodáinak a célja innentől kezdve az volt, hogy a tizenkét apostol megtanulja azt az újfajta szolgálatot, amit Jesua elutasításának eredményeként kellett végezniük. Ezt a szolgálatot az apostolok az Apostolok Cselekedetei könyvében végezték.

Annak a nemzedéknek nem adatik más jel, csak egy, „Jónás jele”, a feltámadás jele. Olyan jel ez, amely háromszor érkezik el Izraelhez: Lázár feltámadásakor (János 11:1-46); a saját feltámadásakor (Máté 16:1-4); és a nyomorúság ideje alatt a két tanú feltámadásakor (Jelenések 11:3-13). Az első két jelet elutasították. A harmadikat elfogadják majd, mert a két tanú feltámadása a jeruzsálemi zsidók üdvözüléséhez vezet.

B. Üresen, kisöpörve és fölékesítve: Máté 12:41-45

Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és imé nagyobb van itt Jónásnál. Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és imé, nagyobb van itt Salamonnál. Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is.

Ezt a fejezetet Jesua még több ítélő szóval zárja arra a nemzedékre vonatkozóan. Figyeljük meg, milyen gyakran fordul elő az „e nemzetség” kifejezés ebben a részben. A 41. versben Ninivéhez hasonlítja őket, és megmutatta, miért fogja Ninive vádolni azt a nemzetséget. Ugyanez igaz a 42. versben Sába királynőjére. Mindkét esetben pogányokról van szó. Nekik kevesebb kijelentés állt rendelkezésükre, mégis még csodák nélkül is válaszoltak. Az a nemzetség azonban nem ezt tette.

A 43-45. versekben aztán az ítélet szavait egy történettel zárja egy démonról azért, hogy illusztrálja annak a nemzetségnek a végső állapotát. Jézus elmondott egy történetet egy

démonról, aki saját akaratából elhagyta az általa birtokolt embert. Amikor azonban képtelen volt lakható, irányítható új testre lelteni, visszatért eredeti lakhelyére. Bár kisöpörve és felékesítve találta, azért még mindig üres volt. Az egyén soha nem ragadta meg az alkalmat arra, hogy a Szentlélekkel töltsse be az életét. Másik démon sem vett benne lakozást. Így a démon újra belépett az általa eredetileg birtokolt emberbe, és hét másik démont is meginvitált, hogy csatlakozzanak hozzá. Ennek eredményeként az ember utolsó állapota rosszabb lett az elsónél. Eredetileg csak egy démon birtokolta. Miután a démon elment, lehetősége volt arra, hogy Isten Lelkével töltsse be az életét, ám ezt nem tette meg. Így most az ember utolsó állapota rosszabb volt, mint az első, mert most már nyolc démon birtokolta.

A történet lényegét gyakran félreértik. A Messiás azzal zárta a történetet, hogy ami erre az emberre igaz, ugyanaz igaz erre a gonosz nemzetségre is. Amikor ez a nemzetség elkezdődött, Keresztelő János prédikált nekik. János szolgálatának célja az volt, hogy felkészítse az embereket a Messiás befogadására. János prédikálásán keresztül az a nemzetség ki lett söpörve, fel lett ékesítve, de üresen maradt, mivel elutasították Jesua messiási mivoltát. S mivel üresen maradtak, annak a nemzetségnek az utolsó állapota rosszabb lett, mint az első.

Annak a nemzetségnek a kezdetén római uralom alatt álltak. Ennek ellenére rendelkeztek nemzeti entitással. A Szanhedrin miatt félig autonóm államformával rendelkezett. Jeruzsálem heródesi dicsőségében állt, és a templomban a vallásos imádat rendszere érintetlen volt. Később azonban, az elutasítás és annak ítélete végett i. sz. 70-ben Izrael nemzeti entitása megszűnt létezni. Fogság helyett a római hadsereg szétkergette őket. A templomot, a judaizmus központját teljesen lerombolták úgy, hogy kő kövön nem maradt. Végül a zsidók az egész világra szétszórattak. Így annak a nemzetségnek az utolsó állapota valóban rosszabb volt az elsónél. A fogságból a világméretű szétszórás lett az osztályrészük.

C. Jónás jele: János 11:1-57

A Máté 12-ben történt események után is fordultak farizeusok a Messiáshoz, és jelet követeltek tőle személyének és üzenetének hitelestésére (Máté 16:1-4). Ő minden esetben elutasította, hogy több jelet adjon nekik, kivéve egyet, a Jónás jelét, ami a feltámadás jele.

János 11:1-44-ben a Lázár feltámasztásáról szóló feljegyzés Jónás első jelének bemutatása. A Messiás másokat is feltámasztott a halálból, ám ezeket csak néhány versen át taglalja. Itt azonban János apostol 44 verset szán arra, hogy Lázár feltámasztásának részleteit leírja. Miért? Ez Jónás azon jele, amit a Jesua megígért. A 42. versben egyértelműen leírja, hogy kiknek a kedvéért támasztotta fel Lázárt: a zsidó sokaságért: *Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél engem.*

A 45-46. versekben látjuk a zsidók választát: *Sokan hivének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala. De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nekik, a miket Jézus cselekedett vala.*

A 45. versben voltak zsidók, akik helyesen válaszoltak erre az első jelre, és elhitték, hogy Jesua az, akinek mondja magát. A 46. versben azonban voltak olyanok is, akik a vezetőiktől vártak valamiféle ítéletet, így elmondták a farizeusoknak, hogy mit cselekedett Jézus. Mivel a Messiás ezt a jelet ígérte nekik, így vagy úgy, de válaszolniuk kell erre.

D. A Szanhedrin ítélete: János 11:47-50 és 53.

Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondanak: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mivel. Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. Egy pedig

ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok. Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.

Az 53. vers így szól: *Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék.*

A farizeusok a Máté 12-ben szereplő, eredeti ítéletükkel összhangban válaszoltak. A Szanhedrin összegyűlt, hogy a Lázár feltámadásában tett Jónás jelével kapcsolatban döntsenek. Elutasító határozatot hoztak, és lehetőséget kerestek arra, hogy megöljék. Jesua messiási mivoltának elutasítása ezzel beteljesült. Azon túl, hogy elutasították messiási mivoltát, halálra is ítélték.

Az 54-57. versek leírják a Szanhedrin ítéletének eredményeit. Először is, az 54. versben a Messiás rövid ideig bujdokolt, mert még nem érkezett el a halálának órája. Másodsor, az 55-56. versekben az embereknek még mindig kérdései voltak a személyével kapcsolatban, ami Lázár feltámadásának fényében logikus is volt. S harmadszor, az 57. versben a Szanhedrin ítélete eljutott a sokasághoz is: *A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.*

Lehetőséget kerestek arra, hogy megöljék. A Máté 12-ben történt elutasítás János 11-ben tetőződött be, ahol is a Messiás személye fölött ott függött a halálos ítélet. Jónás első jelét, Lázár feltámadását elutasították.

E. A győzedelmes bevonulás: Lukács 19:41-44

És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől. Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.

Itt még világosabbá válik Jézus messiási mivolta elutasításának megbocsáthatatlan bűne, és annak természete. Ez a rész Jesua jeruzsálemi győzedelmes bevonulásának szöveggörnyezetében szerepel. A 38. versben több ezer zsidó kiáltotta: „Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében!”, ami a zsidó vonatkoztatási rendszerben Zsoltárok 118:26 messiási szövegösszefüggése alapján hivatalos messiási üdvözlés. A zsidó tömeg kihirdette, hogy ő a Messiás, amint Jeruzsálem felé ment. A zsidó vezetők azonban már elkövették a megbocsáthatatlan bűnt. Arra a nemzedékre már kiméretett az ítélet. Mivel a bűn megbocsáthatatlan volt, az ítéleten sehogyan sem lehetett könnyíteni. Tehát annak ellenére, hogy a tömegek Messiásnak kiáltották ki őt, Jézus ítéletet mondott Jeruzsálem városa fölött.

F. A farizeusok leleplezése: Máté 23:1-36

Ez a teljes fejezet az írástudók és farizeusok, Izrael vezetőinek leleplezéséről és kárhóztatásáról szól különféle bűneik miatt. Az 1-12. versekben a képmutatásuk miatt vannak kárhóztatva. A 13-14. versekben azért vannak kárhóztatva, mert a nemzetet Jesua messiási mivoltának elutasítására vezették. A 15. versben azért vannak kárhóztatva, mert megrontották az áttérőket (prozelitákat). A 16-22. versekben azért vannak kárhóztatva, mert a mózesi törvényt farizeusi hagyományokon át hatástalanná tették. A 23-24. versekben azért vannak kárhóztatva, mert a jelentéktelenebb dolgoknak túl nagy jelentőséget tulajdonítottak. A 25-28. versekben azért vannak kárhóztatva, mert csakis a külsőségekkel törődnek. A 29-36. versekben pedig azért vannak kárhóztatva, mert elutasították a prófétákat. Jelen tanulmányunk szempontjából két fontos részt emelhetünk ki ebből a részből.

1. Máté 23:13

De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.

A farizeusok nem csak azért felelősek, hogy saját maguk elutasították Jézus messiási mivoltát, hanem azért is, mert az egész nemzetet arra vezették, hogy elutasítsák a Messiást. Ezt fontos megértenünk ahhoz, hogy megértsük, mi lesz a Messiás második eljövételének alapja.

2. Máté 23:29-36

Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. Így hát magatok ellen tesztek bizonyosságot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképpen kerülitek ki a gyeheennának büntetését? Annakokáért imé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról-városra üldöztök. Hogy reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre.

Ezek a versek kihangsúlyozzák, milyen szigorú is az ítélet azon a nemzedéken. Az ítélet elsősorban a vezetőkön volt, de a népen is, akiket a vezetők Jesua messiási mivoltának elutasítására vezettek. Jesua kijelentette, hogy nem csupán az ő messiási mivoltának elutasításáért lesznek felelősségre vonva, hanem az összes ószövetségi próféta véréért is. Az ószövetségi könyvek zsidó sorrendje szerint – amelyet Jesua is használt –, az első könyv I. Mózes, ahol Ábelt említik. Az utolsó könyv II. Krónikák könyve, ahol Zakariást említik. Jesua kihirdette, hogy I. Mózesből II. Krónikáig az összes véréért felelősek, ami gyakorlatilag annyit tesz, mintha valaki ma azt mondaná, hogy “I. Mózesből egészen a Jelenések könyvéig”. Az a nemzedék tehát vétkes volt az összes próféta vérében. Ennek az az oka, hogy mindent, amit Isten a Messiással kapcsolatban mondani szándékozott, azt a zsidó próféták már mind elmondták. Az a nemzedék a kezében tarthatta a teljes ószövetségi kánont. Ráadásul Keresztelő János is prédikált nekik, aki az Úr közeli eljövételét hirdette. Végül, rendelkeztek Jézusnak, a Messiásnak a fizikai megnyilvánulásával és jelenlétével, aki jelekkel hitelesítette és igazolta magát. Ennek ellenére elutasították messiási mivoltát, és a vezetők példáját követték. Ezért lesznek elszámoltathatóak az összes próféta véréért, aki a Messiásról beszélt. Ez egyedi dolog arra a generációra, ahogyan azt a 36. vers is megerősíti: “Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre.” Ez a megbocsáthatatlan bűn ítélete.

Eddig tehát ebben a tanulmányban a következő a lényeg: Jesua messiási mivoltát elutasították a zsidó vezetők, és a népet is arra vezették, hogy utasíthassák el a Messiást azon az alapon, hogy démonizált.

Néhány nappal az itt elhangzott szavak után Jónás második jelét is megkapták a Messiás feltámadásában. János második jelét Apostolok Cselekedetei 1-7-ben utasították el. A Szanhedrin megköveztette Istvánt Apostolok Cselekedetei 7. fejezetében, s ez fejezte ki Jónás második jelének hivatalos elutasítását. Ezért van az, hogy az evangélium csak Apostolok Cselekedetei 8-ban megy ki először a nem-zsidó világ felé.

A Zsidókhoz írt levelet egy csoportnyi zsidó hívőnek írták, akik az üldöztetés miatt azt fontolgatták, hogy visszatérnek a judaizmushoz. A Zsidó levél írója figyelmezteti őket, hogy teljességgel el kell választaniuk magukat attól a judaizmustól, amely elutasította a Messiást. Amennyiben nem ezt teszik, részeseivé válnak az i. sz. 70-ben történő ítéletnek, és fizikai halált szenvednek. Csak akkor menekülhetnek meg az arra a nemzedékre kimért ítélettől, ha teljes mértékben elszeparálják magukat a judaizmustól. A Zsidókhoz írt levélből természetesen nem tudjuk meg, hogy mi lett ennek az eredménye, ám Josephus-tól és Euzébiustól, aki Hegiszpiuszt, a második századi hívő zsidó történetírót idézte, tudjuk. Ezek az írók feljegyzik, hogy a zsidó hívők a Zsidókhoz írt levél szerzőjének engedelmességgel elválasztották magukat a judaizmustól. Amikor a Róma elleni felkelés i.sz. 66-ban megkezdődött, az egész messiási zsidó közösség elhagyta az országot, és Pella városában várták ki a háború végét, a Jordán keleti partján. Bár ebben a Róma elleni zsidó lázadásban 1100000 zsidó meghalt, egyetlen zsidó hívőt sem öltek meg. Ha nem engedelmességgel volna a Zsidó levél írójának, fizikai halált szenvedtek volna. Mivel azonban engedelmességgel megmenekült az életük, és megszabadultak az azon a nemzedéken lévő ítélettől.

II. A MÁSODIK ELJÖVETEL ELŐFELTÉTELE

A második eljövétel alapjának megismeréséhez meg kell néznünk még öt írásrészt.

A. III. Mózes 26:40-42

Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. Bizony én is ellenükre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmetéletlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem.

III. Mózes 26-ban Mózes megjövendölte, hogy Isten kijelentett akaratával szembeni engedetlenségük eredményeként a zsidók az egész világra szétszóratnak. Az Újszövetség szerint ez Jesua messiási mivolta elutasításának közvetlen eredményeként történt. A 39. vershez érve a szétszóratást már tényként látjuk. Eddig III. Mózes 26. már beteljesült.

A 42. versben Mózes elmondja, hogy Istennek teljes mértékben szándékában áll, hogy az ábrahámi szövetség összes áldását és ígérését Izraelnek adja, különösképpen azért, mert a szövetség az ígérlet földjére vonatkozik. Ám mielőtt még a messiási korban élvezhetnék ezeket az áldásokat, először be kell teljesíteniük a 40. vers feltételeit: „Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát”. Figyeljük meg, hogy a hamisság szó egyes számban szerepel, és nagyon is sajátos. Egyetlen sajátos hamisság létezik, amit Izraelnek meg kell vallania, mielőtt elkezdhetné élvezni az ábrahámi szövetség összes előnyét. Ezt a hamisságot az atyáik, vagy elődeik követték el, ám az őket követő nemzedéknek kell ezt megvallani.

B. Jeremiás 3:11-18

És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. Menj el, és kiáltsd e szokat észak felé, és monddjad: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. Térjete meg, szófogatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek, és magamhoz veszek titeket, egyet egy városból, kettőt egy

nemzetségből, és beviszlek titeket Sionba. És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudománnyal és értelemmel. És ha majd megsokasodtok és megsaporodtok a földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem mondják többé: Az Úr szövetségének ládája! Szívére se veszi senki, rá se gondolnak, meg sem látogatják, és nem készítik meg újra. Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyi székének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálembe, és nem követik többé gonosz szívöknek makacsságát. Azokban a napokban a Júda háza Izrael házával fog járni, és együtt mennek be az északi földről abba a földbe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak.

A 14-18. versekben Jeremiás leírja mindazt az áldást, amit Isten Izrael számára tartogat a Messiási Királyságban. Hatalmas áldás és helyreállítás időszaka lesz az a zsidó nép számára, amikor Messiásuk megalapítja királyságát. Ám mindez az áldás a 13. vers függvénye, amely szerint meg kell vallaniuk egy bizonyos hamisságot, amit Jehova, az Istenük ellen követtek el.

C. Zakariás 12:10

Zakariás 12., 13. és 14. egyetlen profetikus kijelentést alkotnak, egy gondolat-egységet, amely egy témát bont ki. A 13. fejezet Izraelnek a bűneiből való nemzeti megtisztulásáról szól. A 14. fejezet a Messiás második eljövételét és a királyság megalapítását jellemzi.

Ám Izrael megtisztulása, majd a Messiás második eljövetele és a Messiási Királyság mind Zakariás 12:10 függvényei: *A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, a mint keseregnek az elsőszülött után.*

Mielőtt Izrael megkapná megtisztulását a bűnei miatt, és mielőtt a Messiás visszatérne, hogy megalapítsa királyságát, Izraelnek előbb arra kell tekintenie, akit átszegeztek, és könyörögniük kell a visszatéréséért. Ha ezt megteszik, és csakis akkor, nyerik el a megtisztulást, és kezdenek élvezni a messiási kor áldásait.

D. Hóseás 5:15

Elmegyek, visszatérek helyemre, míg nem megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják az én orcámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

Ebben a fejezetben végig Isten beszél. Ennek a versnek az értelmezése mögött bizonyos előfeltételek húzódnak meg. Mielőtt bárki visszatérhetne bárhová, először el kell onnan jönnie. Ebben a részben Isten azt állítja, hogy visszatér a helyére. Isten helye a menny. Mielőtt Isten visszatérhet a mennybe, először el kell azt hagynia. A kérdés tehát az, hogy „Mikor hagyta el Isten valaha is a mennyet?” Isten a mennyet a názáreti Jézus személyében a testet öltéskor hagyta el. Aztán az ellene elkövetett egyedüli, sajátos vétkek miatt visszatért a mennybe az Olajfák hegyén történt mennybemenetelkor. Ez a vers a továbbiakban azt állítja, hogy addig nem fog visszatérni a földre, amíg az ellene elkövetett vétket – amely miatt visszatért a mennybe – el nem ismerik, és meg nem vallják. Mi az a zsidó nemzeti vétkek, amit Jesua személye ellen követtek el? Sokak hite ellenére nem az, hogy megölték. A Messiás tulajdonképpen megölését pogány, nem pedig zsidó kezek hajtották végre. Pogány bíró vádolta és ítélte el. Pogány katonák feszítették meg. Mindez azonban végső soron nem releváns, hiszen a zsidó elfogadástól vagy zsidó elutasítástól függetlenül Jézusnak mindenképpen meg kellett halnia ahhoz, hogy bűnért való áldozat lehessen. Izrael nemzeti vétke messiási mivoltának elutasításában volt. E szerint a vers szerint csak akkor fog a Messiás visszatérni a földre, ha ezt a vétket elismerik és megvallják.

E. Máté 23:37-39

Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis

csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, a ki jó az Úrnak nevében!

A korábbiakban már megmutattuk, hogy ez a fejezet tartalmazza a kor zsidó vezetőinek, az írástudóknak és farizeusoknak Messiás általi leleplezését, amiért a nemzetet messiási mivoltának elutasítására vezették. A 37. versben még mindig a zsidó vezetőkhez szólva Jesua megismételte eredeti óhaját, hogy összegyűjtse őket, amennyiben elfogadnák őt. Mivel elutasították Messiásként, az összegyűjtés helyett szétszóratnak. A 38. versben a házuk, a zsidó templom pusztán marad és elpusztul, semmi nem marad belőle. Aztán azt mondja, hogy nem fogják őt látni addig, amíg azt nem mondják, hogy „Áldott, aki jó az Úrnak nevében”. Ez messiási üdvözlés, és messiási mivoltának elfogadását jelenti.

Jesua tehát nem tér vissza a földre addig, amíg a zsidók és a zsidó vezetők azt nem kérik, hogy térjen vissza. Ahogyan a zsidó vezetők egykor messiási mivoltának elutasítására vezették a népet, ugyanúgy egy napon majd messiási mivoltának elfogadására vezetik a nemzetet.

Ez a tény megmagyarázza Sátán a zsidók ellen vívott háborúját a történelem folyama során általában, és különösképpen a nagy nyomorúság alatt. Sátán tudja, hogy amint a Messiás visszatér, az ő szabadsága véget ér. Sátán azt is tudja, hogy Jézus addig nem jön vissza, amíg a zsidó vezetők nem kérik, hogy visszatérjen. Ha tehát Sátánnak sikerül egyszer s mindenkorra elpusztítania a zsidókat azelőtt, mielőtt nemzetként bünbánatot tartatnának, akkor Jesua nem tér vissza, és Sátán karrierje örökre biztonságban van. Ezért van az, hogy amint Sátán a negyedik lakhelyének korlátai közé kerül, tudja, hogy kevés ideje van hátra, és minden sátáni energiáját arra fordítja, hogy elpusztítsa a zsidókat egyszer s mindenkorra. Az antiszemizmus bármely formája, legyen az aktív vagy passzív, legyen faji, etnikai, nemzeti, gazdasági, politikai, vallási vagy teológiai, mind része annak a sátáni stratégiának, hogy elkerüljék a második eljövételt.

Ez tehát a Messiás második eljövételének kettős alapja: először, Izraelnek meg kell vallania nemzeti vétkét; másodsor pedig, Izraelnek kérnie kell a Messiást, hogy visszatérjen, „gyászolniuk kell, ahogyan az egyszülött fiút gyászolják”.